

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 roku

J. T. został oskarżony o to, że w dniu 30 maja 2014 roku w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10452,70 zł, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy zapłaty za naprawę samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) czym spowodował straty w podanej wyżej wysokości na szkodę w/w pokrzywdzonego tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2013 roku G. D. zatrudniony w charakterze przedstawiciela handlowego firmy (...) z siedzibą w R. przy ul. (...), jadąc z (...) do R. samochodem służbowym marki O. (...) o nr rej. (...) w wyniku nieuwagi wjechał do przydrożnego rowu, w związku z czym doszło do uszkodzenia przedniej szyby i obdrapania prawego boku pojazdu.

(Dowód: zeznania świadka G. D. k. 151v-152, 253-253v)

Z miejsca zdarzenia samochód został przetransportowany do warsztatu (...) znajdującego się przy ul. (...) w R., którego właścicielem jest J. K. (1), zaś oskarżony jest jednym z jego stałych klientów.

J. K. (1) zadeklarował chęć kupna w/w pojazdu, na co J. T. się zgodził zastrzegając jednak, że najpierw musi załatwić formalności związane z kredytem zaciągniętym na kupno samochodu oraz uzyskać odszkodowanie od ubezpieczyciela.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. T. k. 136; częściowo zeznania J. K. (1) k. 2-2v)

W dniu 5 listopada 2013 roku do warsztatu J. K. (1), przybył J. T. wraz z rzeczoznawcą A. O. oraz swoim pracownikiem G. D.. Pojazd nie był wówczas rozebrany, tylko został wepchnięty na podnośnik. Rzeczoznawca oglądnął samochód z zewnątrz i wykonał dokumentację fotograficzną. Po uruchomieniu pojazdu A. O. stwierdził metaliczne stuki z układu korbowego, zerwanie paska klinowego oraz uszkodzenie skrzyni biegów. W trakcie rozmowy z J. T., J. K. (1) zaoferował kupno w/w pojazdu za kwotę 10 tysięcy złotych.

(Dowód: zeznania świadka G. D. k. 151v-152, 253-253v; zeznania świadka A. O. k. 36v-37, 292-292v; dokumentacja szkodowa k. 304, 47-52. 119-121, 122, 166, 169-170; wyjaśnienia oskarżonego J. T. k. 136, 148v)

Okolo dwóch tygodni po wstawieniu w/w pojazdu marki O. do warsztatu J. K. (1), J. T. wraz ze S. W. przyjechali do firmy oskarżyciela posiłkowego. Podczas rozmowy J. K. (1) pytał oskarżonego, czy oferta sprzedaży pojazdu jest nadal aktualna a także czy z dokumentów dotyczących pojazdu został wykreślony bank. J. T. oświadczył pokrzywdzonemu, że sprawy związane z zadłużeniem pojazdu nie są zakończone, gdyż musi poczekać na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela ale oferta sprzedaży pozostaje aktualna. Podczas rozmowy pomiędzy stronami z ust J. K. (1) padła kwota 10.000 zł jako cena, którą chciał on uiścić za przedmiotowy pojazd.

(Dowód: zeznania S. W. k. 157v-158; wyjaśnienia oskarżonego J. T. k. 246-247)

W dniu 12 grudnia 2013 roku do ubezpieczyciela wpłynęło zgłoszenie J. T. co do zastrzeżeń związanych ze stwierdzonymi uszkodzeniami. Wobec powyższego w dniu 17 grudnia 2013 roku odbyły się kolejne oględziny silnika pojazdu, których dokonał rzeczoznawca T. R.. Po przybyciu na miejsce silnik był już rozebrany i rzeczoznawca stwierdził, że uszkodzone zostały tuleje tłoków i panewki korbowodowe oraz turbosprężarka. W konsekwencji rzeczoznawca ocenił szkodę pojazdu jako całkowitą, gdyż koszt naprawy przekraczałby jego wartość.

(Dowód: zeznania świadka T. R. k. 117-118, 293-293v; dokumentacja szkodowa k. 304, 47-52. 119-121, 122, 166, 169-170)

W wyniku przeprowadzonej analizy powypadkowej zakresu uszkodzeń pojazdu marki O. (...) okazało się, że naprawa jest ekonomicznie nieuzasadniona wobec czego szkoda, zgodnie ze stanowiskiem rzeczoznawcy została uznana za całkowitą. W związku z powyższym wysokość odszkodowania została ustalona w kwocie równej wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym w chwili powstania szkody pomniejszonej o wartość pojazdu w stanie uszkodzonym tj. na kwotę 4.900 zł.

(Dowód: dokumentacja szkodowa k. 304, 47-52. 119-121, 122, 166, 169-170)

Pracownicy warsztatu J. K. (1) na jego polecenie wymienili silnik i skrzynie biegów w przedmiotowym pojeździe, a także turbinę, alternator, pompę wspomagania, pompę wtryskową, klocki hamulcowe, przetoczyli tarcze hamulcowe a także wyczyścili wnętrze i tapicerkę samochodu.

(Dowód: częściowo zeznania świadka M. G. k. 27v-28v; częściowo zeznania świadka J. K. (1) k. 41v)

W dniu 9 maja 2014 roku doszło do ostatecznego rozliczenia kredytu zaciągniętego przez J. T. na zakup przedmiotowego pojazdu marki O. (...).

(Dowód: rozliczenie kredytu k. 271)

W dniu 16 maja 2014 roku J. T. przebywał w warsztacie J. K. (1), celem odebrania pojazdu marki O. (...) koloru granatowego, w którym wymieniane było sprzęgło. W związku z wykonaną usługą na rzecz firmy oskarżonego wystawiona została faktura VAT nr (...).

(Dowód: częściowo zeznania świadka S. D. (1) k. 23v-24; faktura VAT nr (...) k. 260; wyjaśnienia oskarżonego J. T. k. 250)

Mając na uwadze okoliczność, że J. T. uzyskał zwrot pieniędzy od ubezpieczyciela oraz spłacił zadłużenie wobec banku, w dniu 30 maja 2014 roku wraz ze swoim pracownikiem Ł. B. udał się do warsztatu J. K. (1) celem sfinalizowania transakcji sprzedaży samochodu.

Podczas rozmowy z oskarżonym J. K. (1) poinformował J. T., że jest gotowy zapłacić za samochód 2-3 tysiące złotych. Oskarżony na podaną przez oskarżyciela posiłkową cenę powiedział „nie tak się umawialiśmy” i zdecydował, że zabierze pojazd marki O. (...) nr rej. (...) z warsztatu J. K. (1).

Ł. B., który przed zdarzeniem na co dzień korzystał z przedmiotowego pojazdu, miał przy sobie zapasowe kluczyki, w związku z czym przekazał je J. T., który wsiadł do samochodu marki O. (...) i odjechał z warsztatu J. K. (1), niezabierając kluczyka, który został przekazany oskarżycielowi posiłkowemu w chwili pozostawienia pojazdu w warsztacie.

(Dowód: zeznania świadka Ł. B. k. 153v-154; wyjaśnienia oskarżonego J. T. k. 246-247; wyjaśnienia oskarżonego J. T. k. 136; kluczyk k. 260)

W 2014 roku J. K. (1) wystawił na rzecz J. T. pięć faktur VAT tj.: w dniu 9 stycznia 2014 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 157,49 oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 873,20 zł oraz w dniu 16 maja fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.028,11 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 246,00 zł oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 334,95 zł.

(Dowód: zaświadczenie z dnia 13 października 2015 roku wystawione przez biuro (...) k. 288 A-B; faktury VAT k. 161-165, 260)

Oskarżony J. T. ma 33 lata i jest żonatym ojcem jednego dziecka – córki w wieku 7 lat. Posiada średnie wykształcenie, nie ma wyuczonego zawodu. Prowadzi własną działalność gospodarczą pod nazwą (...) z czego osiąga średni dochód

w wysokości 3-4 tys. złotych. Jest właścicielem samochodu f. (...) z 2010 roku, c. (...) z 2008 roku oraz p. (...) z 2005 roku, c. (...) z 2006 roku, oraz (...) z 2003 roku. Nie leczył się psychiatrycznie, ani odwykowo.

W toku postępowania sądowego w okresie od 19 do 11 listopada 2015 roku oskarżony J. T. przebywał w Klinice (...) w R. z uwagi na obwodowe porażenie nerwu twarzowego prawego. Oskarżony dotychczas nie był karany.

(Dowód: dane osobopoznawcze oskarżonego k. 245v; karta karna k. 316; historia choroby k. 324)

Oskarżony **J. T.** zarówno w toku przeprowadzonego w przedmiotowej sprawie postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem na rozprawie konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

J. T. wyjaśnił, że nigdy nie zlecał J. K. (2) naprawy przedmiotowego pojazdu marki O. (...). Ponadto wskazał, że samochód ten stał na terenie warsztatu oskarżyciela posiłkowego, gdyż oczekiwał na oględziny przez rzeczoznawcę, zaś po dokonanej wycenie J. K. (1) zaproponował kupno tego pojazdu za 10.000 złotych. Oskarżony podał, że zgodził się na propozycję oskarżyciela posiłkowego, lecz zastrzegł, że finalizacja transakcji możliwa będzie dopiero po wypłacie odszkodowania i uregulowaniu kwestii finansowych z bankiem. J. T. wskazał również, że gdy udał się do J. K. (1), by ostatecznie sprzedać mu samochód, ten oświadczył, że gotów jest zapłacić kwotę 2-3 tysięcy złotych. Z uwagi na powyższe oskarżony nie zgodził się na tą propozycję, wsiadł do samochodu i odjechał z warsztatu oskarżyciela posiłkowego.

J. T. podtrzymał również swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, prostując je w zakresie osoby, z którą przyjechał do oskarżonego by sfinalizować transakcję.

Z uwagi na całokształt zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego materiału dowodowego Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych osób i z uwagi na zaistniałe wątpliwości co do dowodów przeciwnych jego twierdzenia, nie zostały skutecznie obalone, co w ocenie Sądu przesądza o wiarygodności jego wyjaśnień.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. T. w zakresie w jakim wskazywał, że nie zlecał naprawy przedmiotowego pojazdu J. K. (2).

Dostrzec należy bowiem, że żaden z przeprowadzonych dowodów, nie potwierdził w tym zakresie wersji oskarżyciela posiłkowego. Przesłuchani w sprawie świadkowie tj. S. D. (2), J. P., M. G., S. N. wskazywali bowiem co do zasady, że pomiędzy stronami doszło do ustaleń w zakresie umowy sprzedaży pojazdu, lecz żaden z nich nie zeznał w sposób niebudzący wątpliwości, że J. T. zlecał naprawę pojazdu pokrzywdzonemu. Należy również podkreślić, że w tym zakresie zeznania J. K. (1) zawierały istotne sprzeczności, zwłaszcza mając na uwadze, że początkowo pokrzywdzony wskazywał, że nie było pisemnego zamówienia, gdyż ufał oskarżonemu i pozostawał z nim w regularnych kontaktach, zaś w toku procesu przedstawił wydruk zamówienia (k. 43-44), które miał złożyć u niego oskarżony, które jednak nie zostało przez niego podpisane. Dokument ten w ocenie Sądu, z tych właśnie przyczyn, nie może zostać uznany za dowód tego, że J. T. zamówił u oskarżyciela posiłkowego usługę naprawy. Sam fakt wystawienia takiego dokumentu bez żadnej wzmianki, o tym iż oskarżony zapoznał się z jego treścią dyskwalifikuje jego wiarygodność, a nadto nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż zgodnie z zeznaniami J. K. (1), oskarżony zamówienie miał złożyć pod koniec 2013 roku, a dokument ten datowany jest na dzień 13 lutego 2014 roku. Sąd pochyliła się nad wątpliwościami w tym zakresie również w zakresie oceny zeznań samego pokrzywdzonego, zaznaczając jedynie w tym miejscu, że dokument ten nie może stanowić dowodu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom w zakresie pierwotnych ustaleń co do ceny sprzedaży samochodu marki O. (...) i ustalił na ich podstawie, że strony porozumiały się początkowo, że kwota jaką uiszczyć miał J. K. (1) wynosiła 10 tysięcy złotych, zaś jej płatność miała nastąpić po uregulowaniu kwestii kredytowych z bankiem i uzyskaniu odszkodowania od ubezpieczyciela.

Wyjaśnienia oskarżonego J. T. odnośnie ustalonej kwoty znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach świadków S. W. i G. D., którzy wprost zeznali, że byli obecni przy rozmowach pomiędzy oskarżonym i J. K. (2), w trakcie których pokrzywdzony oferował, że taką sumę zapłaci oskarżonemu. Zeznania w/w bezpośrednich świadków rozmów pomiędzy J. T. a J. K. (2) pozwoliły ostatecznie na uznanie, że do takiego właśnie ustalenia ceny doszło pomiędzy stronami. Zauważyć należy jednocześnie, że pracownicy warsztatu pokrzywdzonego, którzy zeznawali w tym zakresie odmiennie, wskazali jednoznacznie, że nie byli obecni przy rozmowach pomiędzy oskarżonym a J. K. (2) i wiedzę o ustaleniach w zakresie sprzedaży pojazdu czerpali jedynie z rozmów z pokrzywdzonym. Mając więc na względzie, że w niniejszej sprawie istnieją dowody z zeznań bezpośrednich świadków rozmów pomiędzy w/w osobami, którzy w korespondujący ze sobą sposób zeznali odnośnie ustalonej kwoty 10 tysięcy złotych, którą wprost oferować miał J. K. (1), Sąd uznał w tym zakresie wiarygodność wyjaśnień oskarżonego.

W ocenie Sądu oskarżony składając swoje wyjaśnienia w zakresie okoliczności wydarzeń jakie miały miejsce na terenie warsztatu pokrzywdzonego w dniu 30 maja 2014 roku również przedstawił przebieg wydarzeń zgodnie z prawdą. W toku postępowania jurysdykcyjnego świadkowie, którzy w toku śledztwa zeznawali, że w tym dniu, gdy przybył oskarżony J. K. (1) nie było w warsztacie, wycofali się ze swych kategoriycznych twierdzeń i wskazali, że możliwe było ich spotkanie. Ponadto wersję oskarżonego potwierdził również świadek Ł. B., który również uwiarygodnił wyjaśnienia J. T. w zakresie sposobu i przyczyn uruchomienia pojazdu marki O. (...).

W toku postępowania prowadzonego w stadium jurysdykcyjnym, przeprowadzona została konfrontacja oskarżonego z świadkiem S. D. (2), co w ocenie Sądu pozwoliło stwierdzić, że świadek ten nie zarejestrował w swojej pamięci w sposób wiarygodny zdarzeń jakie miały miejsce w maju 2014 roku. Wyjaśnienia oskarżonego J. T. pozwoliły bowiem na stwierdzenie, że S. D. (2) nie był w stanie precyzyjnie wskazać, czy zeznaje o zdarzeniach jakie miały miejsce w dniu 30 maja 2014 roku, czy też o wcześniejszych wizytach J. T. w tym miesiącu związanych z naprawą innego należącego do niego pojazdu. Zeznania S. D. (2) z tych przyczyn nie pozbawiły wiarygodności wersji oskarżonego.

Również zeznania M. G. nie obaliły skonfrontowanych z nimi wyjaśnień oskarżonego w zakresie wydarzeń z dnia 30 maja 2014 roku. Jego zeznania nie były bowiem jednoznaczne w zakresie tego czy w tym dniu J. T. rozmawiał z J. K. (2) czy też z J. P..

Konfrontacja zeznań J. P. z wyjaśnieniami oskarżonego również nie pozbawiła wersji wyjaśnień oskarżonego waloru wiarygodności. Świadek ten zeznał że nie zna szczegółów ustaleń pomiędzy J. K. (2) i J. T., zaś wie o niej jedynie od swojego szefa.

Zauważyć należy także, że w toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania przygotowawczego doszło do konfrontacji pomiędzy oskarżonym a J. K. (2) (k. 149-150v) w trakcie której obie strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Mając jednak na względzie całokształt zgromadzonego w toku postępowania dowodowego, wersja przedstawiona przez J. K. (1) nie została w sposób niebudzący wątpliwości potwierdzona przez inne dowody, a wręcz ujawnione zostały w niej istotne sprzeczności. Wyjaśnienia J. T. znalazły zaś odzwierciedlenie w treści zeznań innych osób i zebranej dokumentacji, wobec czego należało ją uznać za wiarygodną i oprzeć na niej podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Podkreślić trzeba, że w niniejszej sprawie oskarżony złożył obszernie wyjaśnienia, został skonfrontowany z innymi świadkami, odpowiadał w sposób rzeczowy i precyzyjny na wszelkie zadawane mu pytania, nie ukrywał szczegółów, przedstawiona przez niego wersja jest logiczna i zachowując chronologiczny ciąg wyводу, żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie pozwolił na jednoznaczne i niewątpliwe zaprzeczenie jego twierdzeniom a ponadto zyskały one uwiarygodnienie w zeznaniach innych osób.

Z uwagi na niniejszej podkreślić należy, że oskarżony J. T. przyjął taką linię obrony, która w kontekście całokształtu materiału dowodowego pozwala na wniosek, że udowodnił on podaną przez siebie wersję wydarzeń mimo, że nie był do tego w żaden sposób zobowiązany. Oskarżony skorzystał ze swoich uprawnień procesowych i składając wyjaśnienia

znajdujące pokrycie w innych przeprowadzonych w sprawie dowodach, sprawił, że na jaw wyszły istotne wątpliwości co do wiarygodności wersji przedstawianej przez J. K. (1), która była powodem oskarżenia J. T..

Mając na względzie niniejszej wyjaśnienia J. T. zasługują na wiarę i w związku z tym stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Istotnym dowodem dla odtworzenia przebiegu wydarzeń z dnia 30 maja 2014 roku są zeznania świadka **L. B.**, pracownika oskarżonego, który wraz z nim tego dnia przyjechał do warsztatu J. K. (1), by zostawić kolejny pojazd do naprawy.

L. B. zeznał, że w trakcie rozmowy pomiędzy J. K. (2) a J. T., usłyszał jak oskarżony wypowiada słowa „nie tak się umawialiśmy” (k. 153v), po czym zdecydował, że zabierze z warsztatu O. (...) nr rej. (...) i nie będzie zostawiał kolejnego pojazdu. W postępowaniu sądowym świadek podtrzymał złożone przez siebie zeznania i wskazał również, że posiadał zapasowy klucz do pojazdu O. (...), w związku z czym możliwe było uruchomienie pojazdu i odjechanie z warsztatu.

W ocenie Sądu świadek zeznał to co było mu wiadome w sprawie, jego relacja jest obiektywna, nie zawiera sprzeczności i pozostaje w korespondencji z wyjaśnieniami oskarżonego, wobec czego Sąd obdarzył je walorem wiarygodności.

Zdaniem Sądu zasługują na wiarę zeznania świadka **S. W.**, który wskazał, że był świadkiem rozmowy pomiędzy J. K. (2) a J. T., w trakcie której padła kwota 10 tysięcy złotych, która miała stanowić cenę jaką oskarżyciel posiłkowy miał zapłacić za samochód oskarżonego marki O. (...).

Zeznania świadka S. W. są w tej materii stanowcze i zostały konsekwentnie podtrzymane w toku postępowania jurysdykcyjnego i potwierdzają wersję oskarżonego w zakresie poczynionych z J. K. (2) ustaleń. Ponadto zauważyć należy jednocześnie, że podane przez niego informacje są zbieżne z zeznaniami G. D., który również wskazał, że w trakcie rozmowy pomiędzy stronami podczas oględzin pojazdu, J. K. (1) taką właśnie kwotę zaoferował oskarżonemu za sprzedaż samochodu. W ocenie Sądu zeznania te są wiarygodne i nie zawierają sprzeczności.

W pozostałym zakresie zeznania S. W., stanowią jedynie relację uzyskanych przez niego informacji od innych osób w związku z czym w przedmiocie opisywanych przez niego wydarzeń należało oprzeć się na pozostałych bardziej szczegółowych źródłach dowodowych.

Zeznania w sprawie złożył również świadek **G. D.**, który jest pracownikiem oskarżonego J. T..

G. D. zeznał w sposób wiarygodny odnośnie zdarzenia drogowego, jakie miało miejsce podczas gry prowadził on pojazd marki O. (...) nr rej. (...), a także w zakresie okoliczności jakie wydarzyły bezpośrednio po nim. Jego zeznania w tej materii jawią się jako rzeczowe, są spójne z pozostałym odnoszącym się do tego materiałem dowodowym i nie budzą wątpliwości.

Sąd dał wiarę również zeznaniom w/w świadka w zakresie podanych przez niego informacji związanych z negocjacjami J. T. z J. K. (2) odnośnie sprzedaży samochodu O. (...). G. D. zeznał bowiem (k. 151v), że ze strony J. K. (1) padła oferta zakupu pojazdu za cenę 10 tysięcy złotych, zaś jego zeznania w tej materii korespondują z zeznaniami S. W. oraz wyjaśnieniami oskarżonego i w ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Ponadto G. D. zeznał także odnośnie pozostałych wydarzeń związanych z kontaktami pomiędzy oskarżonym a J. K. (2) i jakkolwiek Sąd uznał ich wiarygodność również w tym aspekcie, to jednak zauważyć należy, iż świadek wprost wskazał, że nie posiada bardziej szczegółowych informacji o okolicznościach zajścia z dnia 30 maja 2015 roku, gdyż dowiedział się o nich od swojego kolegi z pracy.

Sąd doszedł jednocześnie do przekonania, że G. D. był obecny podczas pierwszych oględzin uszkodzonego samochodu wykonanych przez A. O., gdyż wówczas odpalany był silnik pojazdu (o czym zeznał zarówno G. D. jak i A. O.), podczas gdy w czasie gdy oględzin dokonywał T. R. było to niemożliwe z uwagi na fakt, iż silnik był wówczas rozebrany.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, zeznania G. D. zasługują na obdarzenie ich mocą dowodową i były przydatne dla odtwarzania podstawy faktycznej wyroku. Podkreślić należy bowiem, że świadek zeznał to co było mu wiadome w sprawie, nie wykazywał tendencji do konfabulacji i podtrzymał w całości swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom **P. M.**.

W ocenie Sądu w/w świadek w sposób rzeczowy zrelacjonował posiadane przez siebie informacje, w sposób spójny z pozostałym materiałem dowodowym, nieukrywając jednocześnie, że wiedzę o całej sprawie uzyskał od oskarżonego i innych przesłuchanych w sprawie pracowników J. T..

Biorąc pod uwagę powyższe, ze względu na jedynie pośrednią znajomość wydarzeń, których dotyczyło przedmiotowe postępowanie Sąd uznał, że w sprawie istnieją dowody o zdecydowanie wyższej przydatności dla odtworzenia przebiegu wydarzeń, co jednak w żaden sposób nie pozbawia zeznań P. M. cech szczerości.

W ocenie Sądu w zakresie ustalania stanu faktycznego na wiarę zasługują zeznania rzeczoznawców **A. O.** i **T. R.**, którzy dokonywali oględzin i oceny przedmiotowego pojazdu marki O. (...) na terenie warsztatu J. K. (1).

Świadkowie ci zeznali to co było im wiadome w sprawie, w sposób rzeczowy jasny i zrozumiały. Ich zeznania korespondowały ze zgromadzoną w toku postępowania dokumentacją związaną z likwidacją szkody i nie zawierały żadnych mankamentów rzutujących na ich treść.

Podkreślenia wymaga również, że w/w świadkowie są osobami obcymi dla stron postępowania, wobec czego nie mieli żadnego interesu by składać zeznania niezgodne z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń. Nie bez znaczenia dla oceny zeznań wskazanych rzeczoznawców pozostaje również okoliczność, iż podtrzymali oni swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego, rzeczowo i należycie wyjaśniając zaistniałe wątpliwości.

W związku z powyższym Sąd obdarzył zeznania w/w osób walorem wiarygodności i oparł się na nich ustalając szczegóły okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy.

Zaznaczyć należy jednocześnie, że Sąd uznał wiarygodność także wskazanej powyżej dokumentacji związanej ze szkodą z dnia 25 października 2013 roku (k. 304, 47-52, 119-121, 122, 166, 169-170), gdyż pozostawała ona w korespondencji z zeznaniami w/w osób i nie była kwestionowana w toku postępowania.

W ocenie Sądu zeznania **J. K. (1)** są wiarygodne jedynie częściowo.

Nie ulega wątpliwości, iż zeznania oskarżyciela posiłkowego zasługują na wiarę w części w jakiej wskazuje on okoliczności w jakich pojazd oskarżonego znalazł się na terenie jego warsztatu. Zeznania w tej materii znajdują pełne potwierdzenie w pozostałych uznanych przez Sąd za wiarygodne dowodach i brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Sąd dał również wiarę zeznaniom J. K. (1) odnośnie tego jakim naprawom podlegał w jego warsztacie pojazd należący do J. T.. Jego zeznania w tej materii są spójne z zeznaniami G. G., który wprost i szczegółowo wskazał jakie prace zostały wykonane.

Zdaniem Sądu nie zasługują jednak na wiarę zeznania J. K. (1) w przedmiocie ceny jaka miała zostać ustalona przez strony postępowania za sprzedaż pojazdu marki O. (...) nr rej. (...). W ocenie Sądu wskazywana przez J. K. (1) kwota ok. 2-3 tysięcy złotych za zakup tego pojazdu pojawiła się w relacjach pomiędzy nim a J. T. dopiero w dniu 30 maja 2014 roku. Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy tj. zeznania G. D. i S. W., potwierdziły bowiem wersję oskarżonego, że początkowo strony postępowania ustaliły cenę sprzedaży w/w pojazdu na kwotę 10 tysięcy złotych, a nagła zmiana stanowiska oskarżyciela posiłkowego nie zyskała aprobaty J. T.. Nadmienić należy jednocześnie, że przesłuchani w sprawie pracownicy warsztatu J. K. (1) wskazywali zgodnie i konsekwentnie, że nie byli obecni przy ustaleniach pomiędzy pokrzywdzonym i J. T., wobec czego nie posiadają oni bezpośrednich informacji jakie wynikały

z rozmów pomiędzy nimi. Podawane przez nich informacje w zakresie ceny jaką miał ustalić J. K. (1) z oskarżonym, z uwagi na powyżej wskazane okoliczności nie stanowią dowodu w zakresie rzeczywistego porozumienia co do sprzedaży pojazdu marki O. (...).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. K. (1) w zakresie w jakim wskazuje on, że nie kontaktował się z J. T. w okresie kiedy trwała naprawa pojazdu marki O. (...) tj. do maja 2014 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, że strony w tym czasie pozostawały ze sobą w kontakcie, o czym przekonują nie tylko faktury VAT wystawione na rzecz firmy (...), lecz również okoliczność, że wszyscy pracownicy oskarżonego zgodnie zeznali, że kwestiami finansowymi związanymi z naprawą pojazdów zajmował się sam oskarżony. W przedmiocie powyższych istotnych z punktu widzenia oceny zeznań J. K. (1) wątpliwości wyjaśnił również sam oskarżony, wskazując że zawsze on sam odbierał swoje samochody służbowe.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że nie polegają na prawdzie zeznania J. K. (1) w których zaprzeczał on by kontaktował się z oskarżonym w okresie od rozpoczęcia naprawy do maja 2014 roku.

Ponadto w ocenie Sądu budzą istotne wątpliwości zeznania J. K. (1), w których wskazywał on, że nie istnieje żadne pisemne zlecenie na naprawę przedmiotowego pojazdu. Jakkolwiek oskarżyciel posiłkowy w sposób konsekwentny podtrzymywał tę wersję wydarzeń, zauważyć należy jednak, że w toku rozprawy w dniu 14 października 2015 roku (k. 294) J. K. (1) wskazał, że zamówienie widniało w systemie, jak należy domniemywać „komputerowym” i było podstawą wystawienia przez niego faktury VAT numer (...). Budzić muszą również wątpliwości w tym zakresie zeznania J. K. (1) odnośnie braku pisemnego zamówienia na naprawę pojazdu, podczas gdy oskarżyciel posiłkowy sam zamówienie takie przedłożył ostatecznie do akt sprawy (k.43-44). Zamówienie to jednak nie jest podpisane przez oskarżonego i w ocenie Sądu nie może stanowić dowodu tego, że w rzeczywistości zostało przez niego złożone. Powyższa ocena zdaniem Sądu zyskuje również na zasadności zważywszy, że przedłożone przez oskarżyciela posiłkowego zamówienie datowane jest na dzień 13 lutego 2014 roku, podczas gdy J. K. (1) zeznał, że J. T. naprawę pojazdu zlecić miał w okresie tygodnia od dnia 5 listopada 2013 roku (k. 123v). Nie bez znaczenia jest także okoliczność, iż na tym samym terminie rozprawy w którym J. K. (1) swoje zeznania w tym zakresie podtrzymał przed sądem, wskazał jednocześnie, że zlecenie naprawy od J. T. otrzymał po drugich oględzinach pojazdu, które jak ustalono w toku postępowania miały miejsce w dniu 17 grudnia 2013 roku (k. 249). Te rozbieżności w zeznaniach świadka zdaniem Sądu pozbawiają je w tej części walorów wiarygodności i nie mogą zostać uwzględnione.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom J. K. (1) w zakresie w jakim zaprzeczył on, by w dniu 30 maja 2014 roku rozmawiał z oskarżonym. Przede wszystkim zauważyć należy bowiem, iż jego zeznaniom przeczą informacje podane przez Ł. B., zaś świadkowie będący pracownikami oskarżyciela tj. S. D. (2) (k. 249v), M. G. (k. 251v), S. N. (k. 252) ostatecznie nie wykluczyli możliwości, iż tego dnia do rozmowy pomiędzy stronami w istocie doszło.

Należy jednocześnie zauważyć, iż zeznania J. K. (1) budzą również uzasadnione wątpliwości, w zakresie dotyczącym wskazanej faktury VAT nr (...), gdyż w istocie mogło dojść w tym zakresie do istotnych nieprawidłowości zwłaszcza mając na uwadze, że faktura ta datowana jest na kwiecień 2014 roku, podczas gdy faktury wystawiane przez J. K. (1) w maju, również na rzecz J. T. posiadały numery niższe. Powyższe uzasadnia wniosek, że faktura VAT nr (...) została wystawiona już po zdarzeniach jakie miały miejsce w maju 2014 roku i w ocenie Sądu przekonują o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Należy bowiem zauważyć, iż oskarżyciel posiłkowy w toku całego postępowania nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu na to, iż J. T. w istocie zlecał mu naprawę pojazdu marki O. (...), zaś sam fakturę za tę naprawę wystawił w późniejszym okresie. Przekonuje o tym również fakt, że w toku rozprawy przed Sądem oskarżyciel posiłkowy początkowo zeznawał, że nie wystawił faktury VAT za naprawę przedmiotowego pojazdu (k. 249).

Mając na względzie powyższe w ocenie Sądu uzasadniony jest wniosek, że powodem dla którego oskarżyciel posiłkowy wystawił przedmiotową fakturę była okoliczność, iż wobec nie dojścia do skutku umowy sprzedaży pojazdu, chciał on uzyskać zapłatę za wykonaną naprawę pojazdu należącego do J. T., którą dokonał w ocenie Sądu bez zlecenia naprawy.

Z uwagi na powyżej przedstawione istotne wątpliwości co do zeznań J. K. (1) Sąd uznał, że ich przydatność dla odtwarzania rzeczywistego przebiegu wydarzeń jest ograniczona. J. K. (1) zmieniał podawane przez siebie informacje, jego zeznania nie cechowały się spójnością wyводу, były sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym, nie znajdowały potwierdzenia w niebudzącej wątpliwości chronologii wydarzeń, w związku z czym ich wartość dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia nie była istotna.

Zeznania przesłuchanego w sprawie świadka J. P. zdaniem Sądu są wiarygodne jedynie częściowo. W ocenie Sądu świadek zeznał zgodnie z prawdą odnośnie tego, że w zakresie szczegółów okoliczności będących przedmiotem zainteresowania niniejszego postępowania informacje uzyskał od oskarżyciela posiłkowego. J. P. zeznał, bowiem że nie był świadkiem rozmów pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym i w zakresie poczynionych pomiędzy stornami ustaleń jego wiedza opiera się na relacji jaką otrzymał od J. K. (1) (k. 20v).

Zauważyć należy, iż w pozostałym zakresie zeznania świadka nie są wiarygodne. Chodzi bowiem o to, że zeznania J. P. zawierają wewnętrzne sprzeczności, gdyż z jednej strony świadek ten wskazuje, że J. T. przestał odbierać telefony i kontaktować się z warsztatem J. K. (1), zaznaczając jednocześnie, że naprawiał w nim kolejne samochody (k. 21). Brak spójności wewnętrznej informacji podawanych przez świadka w kontekście tego, że nie posiadał on wiedzy wynikającej z bezpośrednio z jego własnych obserwacji, przekonuje, że przedstawiona przez niego wersja wydarzeń nie jest obiektywna i nie przesądza o sprawstwie i winie oskarżonego.

Ponadto w ocenie Sądu zeznania J. P. w zakresie wydarzeń jakie miały miejsce w dniu 30 maja 2014 roku również nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. W szczególności zauważyć należy, iż świadek zeznał, że oskarżony tego dnia przyszedł do niego do biura, po kluczyk do przedmiotowego pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), który został mu wówczas wydany. Zeznania J. P. pozostają w sprzeczności z okolicznością, że oskarżyciel posiłkowy przedłożył przedmiotowy kluczyk w toku postępowania sądowego, jako dowód tego, że oskarżony odjechał pojazdem uruchamiając go za pomocą kluczyka zapasowego, co współgra również z wersją przedstawioną przez Ł. B..

Mając na względzie powyższe istotne z punktu widzenia całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego wątpliwości, zeznania J. P. nie były przydatne w zakresie odtwarzania szczegółów stanu faktycznego.

W toku postępowania zeznania złożył również świadek M. G..

Sąd dał wiarę podanym przez niego informacjom w zakresie dokonanych napraw pojazdu marki O. (...) należącego do oskarżonego. W tej materii świadek zeznał szczegółowo i w sposób precyzyjny, wobec czego Sąd doszedł do przekonania, że świadek ten w istocie dokonywał naprawy przedmiotowego pojazdu.

W pozostałym zakresie zeznania w/w świadka nie były przydatne dla ustalania podstawy faktycznej orzeczenia. M. G. zeznał bowiem wprost (k. 15), że nie wie jakie były szczegółowe ustalenia pomiędzy J. K. (2) i oskarżonym, a ponadto wskazał, w trakcie konfrontacji z oskarżonym (k. 151), że nie wie czy strony rozmawiały ze sobą w dniu 30 maja 2014 roku w warsztacie oskarżonego

Mając na względzie powyższe, zeznania M. G. dla merytorycznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy były przydatne jedynie fragmentarycznie.

W zakresie oceny zeznań świadka S. N. wskazać należy, iż jego zeznania złożone przed Sądem budzą istotne wątpliwości co do ich wiarygodności. W szczególności świadek wskazał, że oskarżony w dniu 30 maja 2014 roku odebrał od J. P. kluczyki do przedmiotowego pojazdu marki O. (...), którym ostatecznie odjechać miał kolega oskarżonego.

Złożone przez świadka zeznania pozostają w jaskrawej sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem, gdyż w istocie kluczyk do białego pojazdu marki O. (...) nie został odebrany przez oskarżonego, i obecnie zalega w aktach sprawy (k. 260), zaś odjechał nim w dniu 30 maja 2014 roku sam oskarżony.

Ponadto świadek zeznał, że nie wie czy J. T. rozmawiał tego dnia z J. K. (2), a w przedmiocie pozostałych okoliczności sprawy wskazał, że nie posiada szczegółowej wiedzy w zakresie ustaleń poczynionych pomiędzy stronami.

Mając na względzie istotne rozbieżności zeznań wskazanego świadka z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowy, a także ich znikomą szczegółowość wskazać należy, iż nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Zdaniem Sądu zeznania S. D. (2) jedynie częściowo są wiarygodne, gdyż ich analiza w kontekście skonfrontowanych z nimi wyjaśnień oskarżonych przekonuje, że świadek ten opisując zdarzenia, które jego zdaniem miały miejsce w warsztacie J. K. (1) w dniu 30 maja 2014 roku, przedstawił relację z dnia 16 maja 2014 roku, kiedy to J. T. odbierał inny pojazd marki O. (...), w którym naprawiane było sprzęgło, o czym przekonuje faktura nr (...) (k. 260). Z uwagi na powyższe wskazać należy, iż zeznania S. D. (2) w tym zakresie nie przedstawiały istotnej wartości dowodowej.

Ponadto świadek ten zeznał, że nie wie jakie były ustalenia odnośnie sprzedaży pojazdu oskarżonego i nie posiadał w tym zakresie szczegółowej wiedzy. S. D. (2) wskazał ponadto wprost, że nie wie czy przed wyjazdem z warsztatu dwoma pojazdami oskarżony rozmawiał z pokrzywdzonym.

Z uwagi na powyższe, zeznania świadka S. D. (2) nie podważyły wersji wydarzeń przedstawionej przez J. T. i w procesie odtwarzania stanu faktycznego nie przedstawiały istotnej wartości dowodowej.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie dał wiarę dowodom z dokumentów w postaci historii choroby oskarżonego (k. 324), informacji dotyczącej sytuacji majątkowej J. T. (k. 301), zaświadczenia wystawionego przez biuro (...) k. (...) - (...), faktury VAT (k. 263-270, 124-130), rozliczenie umowy kredytowej z dnia 9 maja 2014 roku (k. 271), faktur VAT wystawionych na firmę (...) (k. 160-165, 260 – oprócz faktury nr (...)), karty karnej (k. 316), gdyż ich treść była jednoznaczna i nie budziła wątpliwości co do ich prawdziwości.

Dowód w postaci kluczyka do samochodu (k. 260) marki O. (...), przedstawiony przez oskarżyciela posiłkowego, potwierdza że J. T. samochód ten w dniu 30 maja 2014 roku uruchomił za pomocą kluczyka zapasowego jaki miał przy sobie Ł. B..

Sąd nie dał wiary dowodom w postaci zamówienia nr (...) (k. 43-44) oraz fakturze VAT nr (...) (k. 260). Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że J. T. nie podpisał tego zamówienia i brak jest przesłanek do uznania, że znał jego treść. Ponadto w zakresie wskazanej faktury ujawnione w toku postępowania istotne wyżej opisane wątpliwości pozbawiły ten dokument wartości dowodowej w zakresie ustalania sprawstwa i winy oskarżonego.

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Artykuł 286 § 1 k.k. chroni cudze mienie, czyli własność i wszelkie inne prawa o charakterze majątkowym, a więc chodzi tu o ochronę całokształtu sytuacji majątkowej danej osoby, czyli ogół praw majątkowych, które jej przysługują (prawa rzeczowe, prawa obligacyjne).

Czynności sprawcze realizowane przez sprawcę muszą doprowadzić do skutku w postaci rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Rozporządzenie mieniem oznacza każdą dyspozycję majątkową o skutkach rzeczowych lub o skutkach obligacyjnych. Chodzi tu więc o wszelkie czynności, które prowadzą do zmiany stanu majątkowego, a w szczególności prowadzą do zmiany we władaniu mieniem, między dysponentem mienia a sprawcą (R.A. Stefański, Kodeks karny. Komentarz do art. 286 k.k., Legalis, C.H. Beck, 2015)

Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Wyzyskanie błędu zachodzi wtedy, gdy pokrzywdzony już ma błędne wyobrażenie o rzeczywistości, zaś sprawca wyobrażenie to wykorzystuje. Wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania także wymaga podjęcia przez sprawcę aktywnych działań.

Niezdolność, którą sprawca wyzyskuje, może mieć charakter trwały lub czasowy, przy czym nie mają znaczenia przyczyny tej niezdolności ani sposób, w jaki sprawca ją wyzyskał (M. Kulik [w:] M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz do art. 286 k.k., Lex/el. 2015).

Strona podmiotowa przestępstwa oszustwa polega na umyślności. Działanie sprawcy motywowane jest osiągnięciem celu w postaci korzyści majątkowej. Wymagana jest więc szczególna postać zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Świadomość i wola sprawcy musi obejmować wszystkie elementy przedmiotowe czynu zabronionego, tj. wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia przez pokrzywdzonego własnym lub cudzym mieniem (M. Szwarczyk [w:] T. Bojarski [red.], Kodeks karny. Komentarz do a. 286 k.k., Lex/el., 2016; G. Łabuda [w:] J. Giezek [red.] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 286 k.k., Lex/el., 2014)

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od nie wywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania zobowiązania (umowy) sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przestępstwo oszustwa może być popełnione tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt II AKa 188/15).

W wypadku, gdy o niekorzystnym rozporządzeniu mieniem, a w konsekwencji o korzyści majątkowej po stronie sprawcy (lub innej osoby) przesądza fakt nieuregulowania należności za pobrany towar dla spełnienia znamion strony podmiotowej niezbędne jest ustalenie, że sprawca już w chwili składania zamówienia na towar miał zamiar nie uiszczenia należności za niego, doprowadzając w ten sposób pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Późniejsze nie wywiązanie się ze zobowiązania cywilnoprawnego, nawet świadome i celowe, o ile nie należy do zespołu okoliczności poszlakowych wskazujących na pierwotny zamiar oszukańczy sprawcy, nie może dawać podstawy do przypisania odpowiedzialności karnej za oszustwo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 listopada 2015 r., sygn akt II AKa 192/15).

Przenosząc powyższe rozważania natury prawnej na grunt przedmiotowej sprawy, nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego oceniane przez pryzmat brzmienia art. 286 § 1 k.k. nie zawiera w sobie wszystkich wymaganych przez treść tego przepisu znamion czynu zabronionego. Zgromadzony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że oskarżony już w momencie wstawienia pojazdu na teren warsztatu J. K. (1), a także w chwili czynienia z nim ustaleń co do jego sprzedaży, nie miał zamiaru uiszczenia należności za naprawę pojazdu.

Podkreślić należy, że zarówno oskarżony jak i oskarżyciel posiłkowy zgodnie podali w toku postępowania dowodowego, że ich wolą było zawarcie umowy sprzedaży. Okoliczność ta nie budziła w sprawie wątpliwości. Istotą niniejszego procesu stały się więc, w ocenie Sądu, nieporozumienia związane z wysokością ceny oraz osobą, która powinna ponieść koszt naprawy przedmiotowego pojazdu.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że w istocie doszło od zawarcia ustnej umowy o naprawę pojazdu. Jakkolwiek dowody w postaci zeznań poszczególnych świadków zgodnie wskazywały, że pomiędzy J. T. a J. K. (2) toczyły się negocjacje w zakresie ceny sprzedaży pojazdu to jednak brak jest wiarygodnego i niebudzącego wątpliwości dowodu, że oskarżony wiedział o zakresie wykonanych napraw, zgodził się na nie i zobowiązał do uiszczenia ich kosztu. W ocenie Sądu niewątpliwie doszło do wykonania naprawy przedmiotowego pojazdu, o czym przekonują zeznania M. G., jednak brak jest przesłanek do stwierdzenia, że zostały one wykonane na zlecenie oskarżonego. W istocie bowiem zeznania J. K. (1) okazały się w tej materii niewiarygodne, zaś wersja przedstawiona przez J. T. nie została w toku procesu obalona.

Mając na uwadze powyższe zauważyć należy, iż w związku z brakiem dowodów świadczących o tym, iż do zawarcia umowy o naprawę pojazdu w istocie doszło, można byłoby zaprzestać oceniania odpowiedzialności J. T. w zakresie postawionego mu zarzutu. Zdaniem Sądu należy jednak zauważyć, iż pomiędzy stronami doszło do ustaleń w zakresie

sprzedaży samochodu, zaś do konfliktu między J. K. (2) a oskarżonym doprowadziły dopiero wydarzenia z dnia 30 maja 2014 roku, kiedy strony nieporozumiały się co do ostatecznej kwoty jaka miała być uiszczona w ramach umowy sprzedaży. W istocie bowiem w niniejszej sprawie zaistniała sytuacja, w której oskarżony odebrał swój pojazd z warsztatu J. K. (1) w stanie polepszonym niż ten w którym pozostawił go w dniu 5 listopada 2014 roku.

Abstrahując jednak od powyższego wskazać należy, iż możliwość przypisania oskarżonemu umyślności w formie zamiaru bezpośredniego wyklucza sama konstrukcja postawionego mu w akcie oskarżenia zarzutu. Opis czynu będącego przedmiotem niniejszego procesu wskazuje, że J. T. miał w dniu 30 maja 2014 roku wprowadzić w błąd J. K. (1) co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy naprawy samochodu i tym samym wywołać skutek w postaci niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem.

Pomijając okoliczność, że wprowadzenie w błąd musi czasowo wyprzedzać skutek w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, że J. K. (1) rozporządził swoim mieniem przed dniem 30 maja 2014 roku, bowiem wówczas przedmiotowy samochód był już naprawiony, jak również (pomijając, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie przesądziło czy doszło do zawarcia umowy o naprawę pojazdu), zaznaczyć należy, że zamiar oszustwa J. K. (1), dla rozważania możliwości przypisania sprawstwa J. T. powinien się pojawić właśnie w momencie składania zamówienia usługi naprawy samochodu. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, że tak w istocie było, zwłaszcza, że mając na uwadze nie dające się usunąć wątpliwości nie jest możliwe ustalenie, czy strony umowę taką w rzeczywistości odrębnie zawarły, czy też był to jeden z elementów umowy sprzedaży, której wolę zawarcia zgodnie ujawniły obie strony niniejszego procesu.

Z uwagi na niniejsze, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie pozwala na przyjęcie, że w dniu 30 maja 2014 roku J. T. powziął zamiar wprowadzenia w błąd oskarżyciela posiłkowego i by tego dnia doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje, że oskarżony swoim zamiarem obejmował wolę zawarcia umowy sprzedaży pojazdu z J. K. (2), co jednak z punktu widzenia ocen karnoprawnych jest nieistotne.

Podkreślić więc należy jednocześnie, iż w zakresie uregulowania należności wynikających z naprawy samochodu marki O. (...) niewątpliwie wykonanej przez pracowników oskarżyciela posiłkowego, właściwa jest droga procesu cywilnego.

Jakkolwiek bowiem Sąd dostrzega możliwość uznania relacji stron i ich obowiązków za zobowiązanie cywilnoprawne, to jednak nie sposób przyjąć, że J. T. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona strony podmiotowej zarzucanego mu przestępstwa oszustwa.

W niniejszej sprawie brak jest przesłanek dowodowych sugerujących, że oskarżony zawarł ustną umowę naprawy pojazdu oraz że w chwili czynienia ustaleń z J. K. (2) co do sprzedaży samochodu J. T. miał zamiar doprowadzenia oskarżyciela posiłkowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez nie uiszczenie należności za naprawę pojazdu.

Mając na uwadze powyższe Sąd stosownie do art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego J. T. od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Konsekwencją zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia jest stosownie do art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu.

Ponadto uznając zbędność dla postępowania karnego dowodów rzeczowych wobec wydania orzeczenia na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił J. T. kluczyki do samochodu przechowywane w aktach sprawy k. 260 i oskarżycielowi posiłkowemu J. K. (1) fakturę VAT za naprawę samochodu i kopie faktur VAT wystawionych na firmę (...) przechowywane w aktach sprawy k. 260 oraz (...) S.A. V. (...) w W. akta szkodowe przechowywane w aktach sprawy k. 304, jako osobom uprawnionym.

Ponadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz J. T. kwotę 936 złotych tytułem zwrotu jego uzasadnionych wydatków w związku z ustanowieniem w sprawie obrońcy w osobie adw. M. K., działającego w ramach „S., B. i (...) Sp. P” z/s w W., Oddział w R., ul. (...) (...)-(...) R..

Na kwotę tą stosownie do § 14 ust 1 pkt 1, § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) złożyła się kwota związana z reprezentowaniem oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w formie dochodzenia, oraz obecność na pięciu terminach rozprawy w postępowaniu zwyczajnym przed Sądem Rejonowym.

SSR Wioletta Zawora